

de ovennævnte Anstalters Giendele, Fordringer og øvrige Rettigheder, imod at opfylde de samme paahvilende Forpligtelser", saa er dermed borttaget Alt, hvad der i første Paragraph betegner, at de to ældre Anstalter smeltes sammen med den nye, saaledes at der af dem fremkommer een Anstalt. Der vil da slet ikke komme til at staae Andet i § 1, end at de to ældre Anstalter høre op at virke, og at der oprettes en ny Anstalt, som egentlig bestaaer af to, som ere betegnede som to ganske forskellige Anstalter. Men er det saaledes, saa faaer jo den hele øvrige Lov ikke videre Anvendelse paa den gamle Anstalt; den bliver lukket, og der oprettes en ny, hvorefter Loven dreier sig, men der bliver da meget uklart ved den gamle lukkede Anstalt; saaledes for Exempel med Hensyn til Alt, hvad der angaaer Bestyrelsen. Naar der ikke i § 1 tales om, at den gamle Anstalt skal gaae over til den nye Anstalt, saa kan Alt, hvad der forresten er bestemt, navnlig om Bestyrelsen, egentlig ikke komme til Anvendelse paa den gamle Anstalt. Man kommer da til den formelle Banskfæltighed, at man maa underforstaae, at, hvad der siges om Bestyrelsen, om Pengenes Anbringelse osv. — thi der kan jo ogsaa skee Forandringer med Anbringelsen af, hvad der tilhører den ældre Anstalt — ogsaa skal gjælde om den ældre Anstalt. Men der fremkommer dernæst ogsaa en anden formel Mangel. Medens nemlig det ærede Medlem har foreslaaet at borttage Ordene „og som skal eie og besidde de ovennævnte Anstalters Giendele, Fordringer og øvrige Rettigheder, imod at opfylde de samme paahvilende Forpligtelser", har han derimod ladet den sidste Deel af Paragraphen „I denne Anstalt skulle de Livsforfikkingsanstalten i Kjøbenhavn tilhørende Fonds fremdeles holdes særskilte" blive staaende; men det er jo beshuderligt at tale om, at de denne Anstalt tilhørende Fonds fremdeles skulle holdes særskilte, naar det ikke iforveien er sagt, at den gamle Anstalt har Noget at gjøre med den nye. Naar man blot siger, at den gamle Anstalt ophører med sin Virksomhed, og der oprettes en ny Anstalt uden nogen Forbindelse med den gamle, saa veed jeg ikke, hvorledes det kan hedde „I denne Anstalt skulle de

Livsforfikkingsanstalten i Kjøbenhavn tilhørende Fonds fremdeles holdes særskilte"; thi de komme jo slet ikke ind i denne Anstalt uden ved den Bestemmelse, som det ærede Medlem har foreslaaet udeladt. Dernæst kommer der et andet Spørgsmaal til. Der er jo altsaa bestemt, at de Livsforfikkingsanstalten i Kjøbenhavn tilhørende Fonds skulle holdes særskilte; men hvorledes skal man bære sig ad med de Fonds, som tilhøre Livrente- og Forsørgelses-Anstalten af 1842? Thi om dem er det hverken sagt, at de skulle holdes særskilte eller at de skulle sammensmeltes med de andre. Den Bestemmelse, hvorefter de skulle sammensmeltes, er udeladt, men der staaer heller ikke, at de skulle holdes særskilte, og dette kan ikke forudsættes som stiltiende givet, just fordi det udtrykkelig udtales for Livsforfikkingsanstaltens Bedkommende. Disse formelle Mangler troer jeg det ærede Medlem vil indromme. — Gaae vi nu over til Realiteten, saa bortskærer det ærede Medlems Forslag Forbindelsen mellem de ældre Anstalter og den nye og tilintetgjør altsaa ligefrem den oftere, og navnlig af den afgaaede Finansminister, som har forelagt Lovforslaget, udtalte Sætning, at Lovforslaget visse- lig var bygget paa den Forudsætning, at den nye Anstalt skulde bære sig selv og ikke arbejde med Tab, men at det dog tillige var Meningen, at Staten, som paatog sig Garantien, kunde være saameget mere betrygget, fordi der var et Dverskud fra de tidligere Anstalter, som skulde danne en Reservecfond for den nye. Dette tages ganske bort. Saaledes som det ærede Medlems Forslag er stillet, har hiint Dverskud, forsaavidt som det virkelig i Tiden skulde vise sig, ikke Noget at gjøre med den nye Anstalt, og der behøves en ny Lovbestemmelse, for at det paa nogen Maade kan komme hen til den nye Anstalt og danne en Reservecfond for denne. Efter hvad der er foreslaaet af Udvalget, er Forholdet derimod dette, at hvad der er af Dverskud ved den gamle Anstalt, foreløbig gaaer over til den nye Anstalt og foreløbig bliver dennes Eiendom, men dog saaledes, at det ikke gjøres til dens absolute Eiendom, fordi den ældre Anstalt, saaledes som det ofte er udviklet, var stillet saaledes, at Staten var den sidste egentlige Eier, og